

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORS

APARE ODATĂ PE
SEPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „
Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

91, — Oheul Dâmbovitelor — 91.

Vis-a-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

SUMAR

Despre dreptul de moștenire al femeii când se află în concurență cu descendenții sau alte rude chemate după legi la succesiunea soțului ei mort, de D. Chebacu.

Jurisprudența Română :

Curtea de Casație, secț. I: Isak Karadinoff cu Ahmed Nuri Efendi.

Curtea de Apel din Galați, sec. I: Judecătorul Sindic al Filib. Covurlui, în falimentul Segaler cu Micles, Antal.

Idem, sec. II: Idem cu Avram Haimelbich.

Tribunalul Ilfov, secț. II: Marian Heiden cu Moștenitorii lui Celestin Junique.

Idem : Luxandra Al. Nicolae cu Maria și Simion Călinescu și Paraschiv Georgescu.

Judecătoria Ocolului Sabar : I. I. Săbăreanu cu Primăria comunei Jilava Mierlari.

Cronica Judecătorească, de Un spectator.

Despre dreptul de moștenire al femeii când se află în concurență cu descendenții sau alte rude chemate după legi la succesiunea soțului ei mort.

Dreptul la moștenirea unei persoane izvorește din legătura de înrudire, art. 659 cod. civ. Prin moștenire se transmit bunurile și datoriile mortului unei persoane în viață, art. 644 cod. civ.

Legile asupra dreptului de moștenire, au fost regulate, după timpuri, sau de credințele religioase, sau de interese curat politice; în unele timpuri chiar ele au slujit drept unelta cea mai nemerită pentru a se ajunge la o reformă, și la mântuirea ei. Cel dintâi care a observat importanța legilor de moștenire asupra societății, au fost de Tocqueville¹⁾:

1) *Democratie en Amérique*, 13e édition vol. II, ch. VII, Ire partie.

«Eu mă mir că publiciștii din antichitate și acei moderni să nu fi atribuit legilor asupra moștenirilor o mare influență asupra mersului afacerilor omenești. Aceste legi, se tin, ce e drept, de ordinea civilă; dară ele ar trebui să fie așezate în capul tuturor instituțiilor politice, căci ele au o înțiere de necrezut asupra stării sociale a popoarelor a căror legi politice nu sunt de cât expresiunea ». Constituită în un chip oarecare, că reunește, concentrează, grupează în jurul capului cuiva proprietatea și îndată după densa puterea; ea face să ținească în un fel oarecare aristocrația solului. Condusă de alte principii și îndreptată pe alt drum, acțiunea sa e și mai repede, ea despărtește, împărtește, împrăstie bunurile și puterea ».

«La popoarele la care legea asupra moștenirilor este întemeiată pe dreptul de primogenitură, domeniile teritoriale trec mai adesea din generațiuni în generațiuni fără să se împartă. De aici urmează că spiritul de familie se materializează într-un cât va în pământ. Când legea moștenirilor stabilește împărțea de o potrivă, ea strică legătura din nauntru ce se află între spiritul de familie și păstrarea pământului; pământul încelează a re-mășișta familia, căci neputând scăpa de împărțea la sfrășitul unei sau două generațiuni, este învedereat că ea trebuie neîncetat să se micșoreze și sfârșeste prin a se pierde pe d'a întregu ».

Am zis că dreptul de moștenire se ține de înrudire, care izvorăște din casatorie, tulpina din care purced neamurile. Casatoria, familia și rudenia, în toată antichitatea, era constituită și condusă de credințele religioase, tot astfel și dreptul de proprietate.

Proprietatea, după cum era privită, sub influența credințelor religioase, nu trecea de la mort la viu, căci ea era imobilă ca căminul și mormintul la care era alipită²⁾. Fustel de Coulanges zice:

«Limba juridică a Romei numește pe fiu heres suus ca și cum s'ar zice heres sui uxoris. El nu

2) Fustel de Coulanges. *La Cité Antique*, p. 761.

moștenește, în adevăr, de cât de la el însuși. Intre părinte și dânsul nu e nici dar, nici legat, nici mutare de proprietate. Este o continuare numai, *morte parentis continuatur dominium*. Încă de pe când tatăl se afla în viață, fiul era coproprietarul câmpului și a casei, *vivo quoque patre dominium existimatur*.

Natura ca și principiul dreptului de moștenire era regulat, în scop de a se păstra, continua cultul domestic, de a se îngriji de străbunii ce erau îngropați, în fața porții de intrare, și de focarul domestic: «Ce e mai sacru, zice Ciceron, de cât locuința fie-cărui om, acolo strălucește focul sacru, acolo sunt lucrurile sfinte și religiunea». Zeul casnic respingea pe tâlhar și îndepărta pe dușman¹⁾. În interesul dar al păstrării și îngrijirii mormintelor și de cei morți, al nestingerii focului sacru, și al pazei hotarelor peste care mai veghea și zeii *Termi*, fie-care cap de familie trebuia neapărat ca la întemplantare de moartea lui să aibă un moștenitor al său, *heres suus et necessarius*. Cu aceasta se explică la Romani, favoarea acordată testamentelor.

Dreptul de moștenire al femeii în cele de pe urmă timpuri, a fost regulat prin edictul *unde vir et uxor*; ca pentru femeia săracă, *indotato, inops pauper*, prin Novela 53. Cap. 6 § 21²⁾.

Par'ea ce se acorda văduvei sarace, în dreptul roman, era de o a patra parte. Aceasta rezultă din Novela 53. Cap. VI, § 4: — *Quartam partem ejus substantiam habere mulierem, sive plures sive minus filii fuerint*. Si tamen legatum aliquod reliquerit ei vir, minus quarta parte, compleri hoc. Din acest text urmează că dreptul acesta îl avea și atunci când bărbatul dispusese de averea lui prin testament. Să arătăm drepturile ce le avea sub vechile legiuri.

§ 959 Cod. Cal.: «Femeia săracă, având până la trei copii de la mortul ei bărbat va lua o a patra

1) Eodem p. 67.

2) *Inops aut vir aut mulier inventatur, et moriens quidem aut vir aut mulier locupletis sit, illi vero vel illa superest pauper esuritat. Nam si abunde forsitan habeat, non offerentem dotem aut non dantem propter nuptias donationem, non erit justum gravare filios per successionem, quatenus non posse res viri acquirere per antenuptialem donationem, quod etiam volumus hic obtinere, nisi tamen ipse vir aut legatum ei, aut aliquam partem institutionis reliquerit, fieri, namque hoc nullo invidemus modo, ut omnibus modis concordantiae legum serventur et inopia conjugis per divitias salvetur alterius.*

parte din curată averea lui spre întrebuințare; iar de va avea mai mulți copii, va lua numai parte cât un copil după analogie spre întrebuințare».

§ 960 zice: «Dacă murind bărbatul a lăsat în urma lui copii de la femeia d'ainte, atunci veduva săracă va lua din averea lui ori a pătra parte sau după numărul copiilor analogositate, parte cu deplină proprietate; iar dacă n'au rămas copii, ci alte rude, va lua ea a patra parte de a pururea cu deplină proprietate, asemenea va lua parte și bărbatul sărac din averea moartei sale soții» și

§ 961 zice: «Dacă nu vor fi copii nici alte rude, nici veri un moștenitor din cei arătați în § § 942—956, atuncă moștenește bărbatul pe femeie, și femeia pe bărbat dacă au viețuit nedespărțiți până la moartea unuia din ei.

Cod. Caragea la part. 4, Cap. 3, art. 17, lit. K zice: «Când mortului 'i trădește muerea și are copii cu dânsa sau moartei 'i trădește bărbatul și are copii cu dânsul, atunci copii sufletul mortului sau al moartei, și soția cea vie, moștenește de o potrivă averea, după cum mai jos se arată».

Art. 23 mai zice: «Când bărbatul cu muerea trăind 10 ani și nefăcând copii, va muri unul din obraze și nu va avea copii din altă căsătorie mai dinainte, atunci obrazul cel viu moștenește fără de diată a șasea parte din avuții lui, iar cea-l altă avere rudele lui.

Când bărbatul cel mort n'are rude, nici de sus nici de jos, nici de alături, îl moștenește fără de diată soția sa, și pe soție, de nu va avea rude de sus, de jos, și de alături, o moștenește fără de diată soțul ei».

(Va urma)

D. Chebapoi.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASATIE, SECȚIA II

Audiența de la 16 Octombrie 1896

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Isac Karadinof cu Ahmad Nuri Efendi

Consulii. Consulii români în țările străine. — Dacă au competența a legaliza sau autentifica acte petrecute numai între Români și persoanele din acele țări sau și acte făcute numai de persoane din acele țări însă pentru afaceri ce au a se săvârși în România. — Dacă pot legaliza procuri ale unor asemenea persoane pentru intentare de procese înaintea autorităților judecătorești române.

Consulii români în străinătate au dreptul a legaliza și autentifica acte și contracte nu numai între

Românii și persoanele țerei în cari consuli funcționează, ci și acte numai de ale acestor persoane cari privesc afaceri ce au a se săvârși în România.

Astfel un consul român dintr-o țară străină este competent a legaliza procura ce un locuitor din aceea țară, neromân, voeste a trimite unei persoane în România spre a intenta un proces înaintea autorităților judecătorești române.

Decisiunea No. 219/96. — Casată decisiunea Curții de apel din București, s. III cu No. 26/96 dată în procesul dintre Isac Karadinof cu Ahmed Nuri Efendi.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier D. Hăntescu.

S'a ascultat: d-nii C. Dimulescu și Parisianu, avocați recurentului Isac Karadinof, în dezvoltarea motivelor de casare, și d-l N. Basilescu, avocatul intimatului Ahmed Nuri Efendi, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului al II-lea de casare:

«Violaarea art. 23 din legea organică a Ministeriului afacerilor străine și art. 90 din regulamentul consular, de care-ce rău onor. Curtea de apel a respins acțiunea ce intentasem în baza unui mandat autentificat de consulul român din Odesa, căci dupe aceste texte de lege, dupe usurile internaționale ale țărilor înaintate în cultură și dupe modul de a vedea al guvernului regal român, consulul era competent a da autentificarea unui act privitor la cetățenii țerei unde și-au reședința, cu condițiune că acest act să fie relativ la afaceri, ce sunt a se trata pe teritoriul țerei consulului».

Având în vedere că prin decisiia Curții de apel din București supusa recursului se declară, că Isac Karadinof n'are calitate a reprezenta în justiție pe Societatea Rusă de navigațiune pe Dunăre și Marea Neagră, fiind că procura legalizată de consulul general al României din Odesa nu e valabilă, acel consul neavând competența a primi și legaliza o procură pentru un supus rus;

Având în vedere art. 23 legea pentru organizarea Ministeriului afacerilor străine, și art. 12 al convenției comerciale cu Rusia din 1886;

Considerând că consuli români au dreptul a legaliza și autentifica conform art. 23 legea organică a Ministeriului afacerilor străine și art. 90 din regulamentul consular, că ei au dreptul a legaliza și a autentifica acte și contracte nu numai dintre Români și persoanele țerei în cari consuli funcționează, ci și acte numai de ale acestor persoane care privesc afaceri desăvârșit în România; că această regulă care e derogatie la competența generală a consurilor de a fi agenți pentru înlesnirea intereselor românilor în varii direcții, s'a stabilit anume prin art. 21 al convenției consulare încheiate cu Italia, și tot art. 21 poate fi invocat și pentru consuli Români rezidenți în Rusia, conform art. 12 din tratatul de comerț cu Rusia;

Că din acest punct de vedere consulul român din Odesa avea competența a legaliza procură unui rus intru cât aceasta are de scop a îndritui a intenta un proces dinaintea autorităților judecătorești române, că motivul e întemeiat și de aceea decisiia Curții de apel din București are a fi casată;

Pentru aceste motive, Curtea, casează,

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIUNEA I

Audiența din 4 Septembrie 1896

Președenția D-lui G. C. ȘISMAN, Prim-Președinte
Judecătorul-sindic al tribunalului Covurlui în falimentul Segaller
cu Micloș Antal

Decisiunea comercială No. 33¹⁾

Opozițiune. — Apel. — Faliment. — Dacă sentințele tribunalelor de comerț, date în materie de faliment, sunt executorii, sau sunt supuse opozițiunii și apelului, și în ce cazuri.

Apel. — Faliment. — Acțiune în revendicare. — Dacă sentințele tribunalelor de comerț, în materie de faliment, sunt supuse apelului când valoarea lucrurilor revendicate trece peste suma de 1500 lei.

1) Toate sentințele date de tribunalele de comerț, în materie de faliment, sunt executorii, și nu sunt supuse opozițiunii sau apelului de cât în casurile prevăzute de lege.

2) Sentințele tribunalelor de comerț, date în materie de faliment asupra acțiunilor în revendicare, nu sunt supuse apelului, chiar când valoarea lucrurilor revendicate trece peste suma de 1500 lei.

S'a ascultat: d-l avocat G. Nicorescu, care a asistat pe apelantul judecător-sindic, precum și d-l avocat Victor Macri, care a asistat pe I. Chatiner, procuratorul intimatului Micloș Antal.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de judecătorul sindic al falimentului I. Segaller contra sentinței tribunalului Covurlui, secțiunea II cu No. 61 din 1896;

Având în vedere că prin sentința apelată s'a admis în parte atât acțiunea lui Micloș Antal și s'a obligat judecătorul sindic ca din mărfurile aflate în depositul falitului Segaller să lase în proprietatea reclamantului 2955 dulapi cu Marca «S. S. Transit», cât și acțiunea reconvențională intentată de judecătorul sindic și s'a obligat Micloș Antal să plătească mesei credale a falimentului Segaller suma de 239 lei 50 bani și să restituie și o cambie în valoare de 2000 lei, acceptată de falit în ordinul lui Micloș cu scadența la 25 Ianuarie anul curent;

Având în vedere că partea intimată a ridicat incidentul de a se respinge apelul ca neadmisibil, pentru motiv că conform art. 944 comb. cu art. 817 codul comercial, sentința Tribunalului nu este susceptibilă de apel;

Considerând că conform art. 944, toate sentințele date de tribunalul de comerț sunt executorii, ele nu sunt supuse opozițiunii și apelului de cât în casurile prevăzute de lege;

Că după art. 817, care regulează procedura și competența în materie de revendicare, cererile de revendicare

¹⁾ Vezi în sens contrariu decisiunea secțiunii a II a aceluiași Curți publicată tot în acest număr al ziarului. — N. R.

trebuie să fie propuse înaintea judecătorului comisar contradictoriu cu judecătorul, dacă nu există contestații una față de cealaltă. Întrucât, după valoarea lucrului revendicat este de competența judecătorului de pace, revindicarea este admisă sau respinsă, prin ordinonță a judecătorului comisar, supus apelului la tribunal în termen de 3 zile libere de la pronunțare. În caz contrariu, judecătorul comisar trimite judecarea afacerii înaintea tribunalului de comerț.

Că prin urmare, pe cât timp legiuitorul comercial prin art. 817 n'a prevăzut că sentințele tribunalului date asupra cererilor de revindicare a căror valoare escede competența judecătorului de pace, cum este în specie, sunt susceptibile de apel în asemenea caz, tribunalul de Comerț, care a judecat această contestație, dintre intimatul Miclos Antal și judecătorul sindic, a judecat în primă și ultimă instanță și sentința ce a pronunțat nu este susceptibilă de apel.

Pentru aceste motive, în majoritate, respinge, etc.

(ss) G. Coșșianu, G. Tanovicșanu, G. Stoileșcu, Fr. Rapp.

Opiniune

Având în vedere că apelul este de drept comun,

Că este de principiu că, încheerile tribunalului celor trece peste valoarea de 1500 lei, ca în specie, pronunțate pe cale grațioasă sau contencioasă, sunt supuse apelului,

Că nu se poate primi părțile de beneficiul secunde instanțe de cât în cazul când legiuitorul a prevăzut aceasta în mod formal;

Considerând că art. 944 codul comercial după care sentințele date de tribunalul de comerț în materie de faliment nu sunt susceptibile de apel de cât în cazurile enumerate prin acest articol se ocupă numai de hotărârile care privesc formalitățile falimentului iar nu și de acelea date în materie de revindicare, ca în cazul de față, de oare ce în privința lor legiuitorul statuase prin art. 817 codul comercial;

Considerând că art. 817 prevede dreptul de apel când valoarea lucrului revendicat este de competența judecătorului de ocol și nu este rațional ca atunci când este vorba de acțiuni în revindicare a căror valoare excede competența judecătorului de ocol și când prin urmare sunt interese mai mari în joc, tribunalul să judece atari acțiuni în primă și ultimă instanță.

Că ast-fel fiind și în acest din urmă caz, sentința tribunalului care a judecat contestațiunea de față este susceptibilă de apel.

Pentru aceste motive, sunt de părere a se respinge incidentul și a se declara apelul admisibil.

(ss) I. Băleanu.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIUNEA II
Audiența din 24 Septembrie 1896

Președinția D-lui E. G. ECONOMU, Președinte

Sentința comercială No. 1545 (al jurnatului)

Judecătorul sindic, al tribunalului de Comerț în falimentul

lex cu Avram Haim

Apel. — Faliment. — Acțiune în revindicare. — Dacă sentințele comerciale ale Tribunalului, în materie de faliment, sunt supuse apelului când valoarea lucrurilor revendicate trece peste suma de 1500 lei.

Având în vedere că se susține în primul loc

(*) Vezi în sens contrariu deciziunea No. 33 din 1896 a secțiunii I lași Curții publicată în în număr al ziarului nostru. NR.

Sentințele comerciale ale tribunalului, date asupra acțiunilor în revindicare în materie de faliment, sunt supuse apelului, când valoarea lucrurilor revendicate trece peste suma de 1500 lei.

S-au ascultat: d-l avocat G. Niculescu, care a asistat pe apelantul judecător-sindic, precum și d-l avocat Victor Maeri, care a asistat pe I. Chatiner, procuratorul intimatului Avram Haim.

Curtea deliberând.

Asupra incidentului ridicat de intimat relativ la inadmisibilitatea apelului.

Având în vedere că apelul judecătorului sindic este făcut contra sentinței tribunalului Covurului secțiunea II din No. 62 din 1896, prin care admitându-se acțiunea în revindicare a intimatului Avram Haim, s'a obligat sindicul a restitui acestuia un număr de 4494 doliapi de chereslea găsită în natură în depositul salinului I. Segaleri.

Având în vedere că intimatul, prin apărătorul său, susține că acest apel este inadmisibil de oare ce după art. 944 codul comercial, sentințele Tribunalului în materie de faliment nu sunt supuse apelului de cât în cazurile prevăzute de lege și art. 817, relativ la revindicare nu prevede dreptul de apel în cazul când valoarea lucrului revendicat fiind mai mare de 1500 lei, judecătorul comisar trimite afacerea în judecata tribunalului de comerț, cum este în specie.

Considerând că, din conținutul întregului art. 817 se vede că legiuitorul a admis în principiu, dreptul de apel în materie de revindicare la falimente, de oare ce în cazul când valoarea lucrurilor revendicate este mai mică de 1500 lei, prevede că ordonanța judecătorului comisar este supusă apelului la tribunal în termen de 3 zile libere de la pronunțare, că în cazul când valoarea trece de 1500 lei și art. 817 în partea sa finală zice numai că afacerea se va trimite în judecata tribunalului de comerț, fără a nu adăuga că și în acest caz sentința tribunalului este supusă apelului la Curte însă din această redacțiune nu se poate deduce că în ipoteza noastră, părțile n'ar avea dreptul de apel, de oare ce în art. 817 a fost enunțat principiul apelului și, în specie, valoarea fiind mai mare de 1500 lei, era evident că tribunalul nu poate să judece de cât în prima instanță, așa în cât ar fi fost inutil a spune că sentința se va da cu dreptul de apel, când un asemenea drept există și în dreptul comun.

Că dacă în cazul când valoarea lucrurilor revendicate este mai mică de 1500 lei, părțile au dreptul de apel, în forța unui asemenea drept trebuie să l'aua părțile când tribunalul judecă de dreptul revindicarea unor lucruri de o valoare mai mare, fiind că nu există absolut nici o rațiune și nici un motiv prin care să se explice că legiuitorul ar fi voit să trateze cu mai multă sollicitudine revindicările de minimă importanță, acordându-le done grade de jurisdicțiune, iar revindicările care ar avea de obiect o valoare mai mare, de multe ori foarte însemnată, să le dea în rezolvarea numai unei singure instanțe fără drept de apel.

Că este adevărat că, conform regulii generale puse de art. 944 și spre a se evita ori ce dificultate și dis-

maie de revindicare nu s'a absolut nimic

cușune, ar fi fost mai bine ca legiuitorul în art. 817, relativ la materia revendicărei, să fi prevăzut anume că și sentințele tribunalului vor fi supuse apelului la Curte în cazul când valoarea ar trece de 1500 lei. Însă această neprevădere nu este de cât rezultatul unei redacțiuni nu destul de clare ce s'a dat articolelor 817 și 944 cu ocaziunea modificărilor care s'au adus în 1895 codicelui de comerț în materie de faliment. În adevăr, vechiul art. 936, corespunzător art. 944 din noul codice, zicea că „sentințele tribunalului de comerț în materie de faliment nu sunt supuse apelului de cât în casurile prevăzute de art. 706, 719, 829 și 849 și în casurile când tribunalul se pronunță în prima instanță asupra contestațiilor prevăzute de art. 778, 820 și 835; deci, după vechiul codice, este indiscutabil că există dreptul de apel în specia noastră, fiindcă art. 936 enumeră și art. 820 relativ la revendicare. În 1895, legiuitorul în art. 944 schimbă numai redacțiunea art. 936, adică în loc de a prevedea anume articolele în care se poate face apel, pune în principiu „că apelul nu se poate face de cât în casurile prevăzute de lege”, iar în art. 707, 719, 829, 855 și 755, corespunzătoare cu vechile art. 706, 719, 829, 849 și 778, prevede anume că sentințele tribunalului sunt supuse apelului; însă art. 820 ultimul alineat se menține nemodificat, devenind art. 817, fără a se menționa dreptul de apel și în specia noastră, cum o asemenea mențiune o făcuse în celelalte articole 707, 719, 829, 855 și 755, ca să le pună în concordanță cu art. 944, lucru care de altfel poate să provină de acolo că, fiindu-se repetat art. 817, se vedea că într'asul se vorbește de un drept de apel fără să se observe însă că acest drept ține zis la ordonanțele judecătorești, comisar și că ar fi fost bine, față cu noua redacțiune a art. 944, să se repete din nou de dreptul de apel și în partea finală a art. 817, relativ la revendicările de o mai mare valoare trimise direct în judecata tribunalului.

Că dintr'o asemenea redacțiune a articolului 817 și 944 nu se poate deduce numai de cât că nu există apel la Curte contra sentințelor tribunalului date în cazul când valoarea ar fi mai mare de 1500 lei, ci trebuie să vedem dacă legiuitorul redactând ast-fel aceste articole, a avut intențiunea de a suprima dreptul de apel, aducând ast-fel o modificare destul de importantă la vechiul cod de comerț sub care exista un asemenea drept; or, dacă observăm desbaterile din Corpurile legiuitoare din 1895 vedem că nici un cuvânt nu s'a zis de nimeni, din care să rezulte că, între alte modificări și inovațiuni ce se aducea codului de comerț în materie de faliment, ar fi și suprimarea dreptului de apel în materie de revendicare; din contră, raportul legii în camera enumeră anume în raportul său toate casurile în care se aduce o inovațiune la codul de comerț arătând și cauzele care au motivat schimbările, iar la urmă adăuga fără nici o explicațiune că „cu această ocaziune s'a regulat în care casuri și dreptul de opozițiune și apel” vroid prin aceasta evident să facă aluziune la art. 707, 719, 829, 855 și 755, unde s'au prevăzut aceste drepturi spre a corespunde noului redacțiuni a art. 944 iar despre dreptul de apel în materie de revendicare nu zice absolut nimic și art.

817, ca și art. 944, se votează ast-fel cum erau redactate, fără nici o discuțiune sau explicațiune, așa în cât din nimic nu reese că legiuitorul ar fi avut cătuși de puțin intențiunea de a modifica vechiul codice de comerț, prin suprimarea dreptului de apel în materie de revendicare.

Că ast-fel, incidentul ridicat fiind nefondat, apelul făcut de judecătorul-sindic urmează a fi declarat admisibil, etc.

Pentru aceste motive, admite, etc.

(ss) E. G. Economu, Mih. Bastelei, Alex. D. Dobricseanu.

Opiniune

D. Consilier Panait Ionescu la rămas de părere că apelul este neadmisibil pentru motiv că după art. 944 toate sentințele date de tribunalul de comerț în materie de faliment sunt executorii și ele nu sunt supuse opozițiunii sau apelului de cât în casurile prevăzute de lege; că același codice nădări în altă parte nu se ocupă de judecarea contestațiilor prin care se revendică un lucru aflat în posesiunea falitului de cât prin art. 817; că prin acest art. legiuitorul prevede dreptul de apel numai în contra încheșurilor date de judecătorul-comisar, care înlocuiește contestațiile în care valoarea lucrului revendicat este de competența judecătorească de 1500 lei; că prin urmare, contestațiile ce au o valoare mai mare se judecă de tribunal în primă și ultimă instanță.

(ss) Panait Ionescu

Considerând că art. 944 codul de comerț în materie de faliment date de tribunalul de comerț în materie de faliment sunt executorii și ele nu sunt supuse opozițiunii sau apelului de cât în casurile prevăzute de lege; că același codice nădări în altă parte nu se ocupă de judecarea contestațiilor prin care se revendică un lucru aflat în posesiunea falitului de cât prin art. 817; că prin acest art. legiuitorul prevede dreptul de apel numai în contra încheșurilor date de judecătorul-comisar, care înlocuiește contestațiile în care valoarea lucrului revendicat este de competența judecătorească de 1500 lei; că prin urmare, contestațiile ce au o valoare mai mare se judecă de tribunal în primă și ultimă instanță.

TRIBUNALUL PLFOV, SECȚIA II

Audiență de la 23 Octombrie 1896

Președinția D-lui EM. MICLESCU, Membru

Jurnalul No. 6984

Maria Heidter ca Moștenitoare lui Celestin Junique

Străini. — Drepturi civile. — Tribunale române. — Competința lor. — Dacă străinii pot recurge la tribunalele române pentru darăvenile lor. — Succesiune. Domiciliul succesiunii. — Unde este. — Proba testimonială. — Domiciliul succesiunii. — Dacă proba testimonială este admisibilă pentru stabilirea domiciliului succesiunii.

1) Străinii bucurându-se în de obște în România de aceleași drepturi civile ca și românii, dăruiesc pot recurge la tribunalele române în darăvenile lor.

2) Domiciliul unei succesiuni este la ultimul domiciliu al defunctului.

3) Proba testimonială este admisibilă pentru coplectarea dovezii cum că un străin, domiciliat câtva timp în România, și mort în străinătate, și-a avut, până în momentul morții sale, domiciliul său în România.

S'a ascultat d-l N. A. Papadat avocatul defenditorilor Moștenitorii def. Celestin Junique în dezvoltarea excepțiunii de incompetență și d-nul B. Păltineanu avocat reclamant Maria Heidter în combatere.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că se susține în primul loc că acțiunea intentată de d-na Maria Heidter contra moștenitorilor lui Celestin Junique nu ar fi de competența tri-

bunalelor române, întru cât părțile ce se judecă sunt străine și obligațiunea nici și-a luat naștere cel puțin în România, — dară în un oraș din Egypt, precum aceasta se constată din însuși înscrisul rezintat, — iar în al doilea loc, chiar dacă tribunalul s'ar declara competent, că domeniul mostenirii fiind în Franța unde a murit Celestin Junique, herezii au dreptul de a declina competența tribunalului român în temeiul principiului *actor sequitur forum rei*, pentru a fi judecați de judecătorii lor naturali;

a) In ce privește primul motiv de incompetență;

Având în vedere că nici un text din codul civil român nu oprește pe străini de a recurge la justiția țerei, — că dreptul de a sta în judecată este un drept natural, un drept de care trebuie să se folosească toate persoanele ce au exercițiul drepturilor civile, — că protecțiunea justiției este esențialmente un atribut al acestor exerciții, (a prim art. 6 cod. civ., exercițiul drepturilor civile este independent de calitatea de cetățean român, că de și în Franța jurisprudența s'a pronunțat adese-ori în sensul că tribunalele franceze sunt create în interesul exclusiv al francezilor — însă această interpretare strimă trebuie înălțată, de și țara noastră a adoptat în dispozițiunile sale principale acest codice, ca fiind contrar art. 11 din Constituțiune, și art. 11 cod. civil care spune clar că străinii se vor bucura în deosebe de aceiași drepturi ca și românii, — că dar așa fiind tribunalele este competente a reține această afaceri;

b) In ce privește al 2-lea motiv:

Având în vedere că din interogatoriul de s'a luat mostenitorilor lui Celestin Junique în Franța, rezultă că acesta de și în adevăr a stată un timp îndelungat deo ani în România pentru întreprinderile sale, totuși cu un an înainte de moartea sa s'ar fi întors în mod definitiv în Franța;

Având în vedere că reclamanta Heidter cere dovada cu martori pentru a stabili că până în momentul decedului ei a continuat a avea principala sa așezare în țară;

Având în vedere că domiciliul unei succesiuni conform art. 90 c. civ. este la ultimul domiciliu al defunctului — că stabilirea acestui fapt va fi de natură a determina competența tribunalului în puterea principiului *actor sequitur forum rei*, — că dară cererea reclamantei de a completa dovada cum că de fapt Celestin Junique a avut până în momentul morții sale domiciliul său în România este admisibilă.

Pentru aceste motive, admite.

(ss) Em. Miculescu, St. Lupascu.

(s) p. grefier, N. Christescu.

Antichitațea letta 23 Octombrie 1896

Președinția D-lui E. M. MICULESCU, Membru

Sentința civilă No. 371

Luxandra Al. Nicolae cu Maria și Simion Calinescu și Paraschiv Georgescu cu Maria în garanție.

Imobil dotat. Dacă înstrăinarea unui imobil dotat în afară de cașurile prevăzute de lege se poate revoca și în ce termen.

Imobil dotat. — Ipotecă. — Dacă se poate ipoteca imobilul dotat și pentru ce. — Dacă legea prevede în un mod de control pentru întrebuintarea banilor împrumutați. Cine este în drept a se încredința, dacă asemenea bani se întrebuintează pentru scopul pentru care s'a acordat împrumutul. — Dacă neîntrebuintarea lor la destinațiune pune în culpă pe creditor, sau se refrângă asupra cumpărătorului imobilului dotat scos în vânzare de creditorul ipotecar.

1) Instrăinările de imobile dotate făcute în afară de cașurile prevăzute de codul civil prin articolele 1253 și 1254 pot fi revocate în curs de 10 ani după desfacerea căsătoriei.

2) Legea, prin art. 1253 al. 4 din codul civil, permițând ipotecarea imobilului dotat spre a se face reparațiunile neapărate pentru conservarea aceluia imobil, neprescriind nici o măsură de control pentru întrebuintarea banilor împrumutați conform destinațiunii lor lasă la buna schibuzis a justiției de a se încredința despre necesa prin tot felul de mijloace posibile.

De aci rezultă că nu se poate imputa nici o culpă creditorului de modul cum a fost întrebuintat acei bani, nici nu se poate refrângă neîntrebuintarea lor pentru scopul pentru care fuseseră luați asupra cumpărătorului imobilului dotat scos în vânzare de creditorul ipotecar.

S'a ascultat reclamanta, Luxandra Al. Nicolae prin avocatul său d-l C. Gr. Labovari, defenderii Maria și Simion Calinescu prin d-l avocat B. Păltineanu și obiectul în garanție Paraschiv Georgescu prin d-l avocat I. Al. Bătescu.

Tribunalul deliberând, a

Având în vedere acțiunea principală făcută de d-na Luxandra Al. Nicolae văduvă prin pbtitiunea reg. la No. 4360/96 și care are obiectul revendicarea imobilului din str. Petri No. 17 fost No. 70 ce s'a aflat în posesiunea defenderilor Maria și Calinescu și St. Calinescu și b-luța

Având în vedere cererea reconvențională a d-ilor St. Calinescu și Maria S. Calinescu, făcută prin pbtitiunea reg. la No. 8333/96 ca în cas când prin imposibil s'ar admite acțiunea principală să fie condamnată reclamanta la plata sumei de 30.000 lei valoarea construcțiunilor și îmbunătățirilor făcute imobilului în litigiu acordându-i-se și dreptul de retențiune până la plata integrală al menționatei sumi cu cheltuieli de judecată;

Având în vedere și cererea de chemare în garanție reg. la No. 8352/96 făcută tot de către soții Calinescu în persoana lui Paraschiv Georgescu pentru că în calitate de vânzător sa fie condamnat a-i despăgubi de toate pagubile directe și indirecte ce ar suferi aceasta în cazul că s'ar găsi admisibilă cererea d-nei Luxandra Al. Nicolae văduvă.

In ce privește acțiunea principală.

Considerând că din desbaterile urmate în instanță, precum și din acele depuse de părți, rezultă următoarele:

În anul 1885 reclamanta de azi având consimțământul

soțului Alexandru Nicolae solicită tribunalului secția I, contractarea unui împrumut ipotecar în valoare de 1200 lei cu ipoteca imobilului său dotal situat în str. Fetei No. 17. Post No. 7 în scopul de a face reparații mari menționate în imobil dotal. Tribunalul în urma prezenta cerere a administrat a încheiat în ziua de 13 Martie 1885 un jurnal prin care a acordat reclamantului autorizațiunea de a ipoteca imobilul dotal pentru suma de 1200 lei.

În virtutea acestor autorizațiuni reclamanta contractează împrumutul la un d. Serian, cărui i afectează ipotecă imobilul dotal. La expirarea termenului neachitându-se datorită creditorilor Serian cere tribunalului Notariat scoaterea în vânzare a imobilului.

Prin licitațiunea ce a avut loc după îndeplinirea formelor prescrise de lege, imobilul s'a adjudecat definitiv în persoana d-lui Paraschiv Georgescu prin ordonanța de adjudecare No. 1168/87; acesta devenind proprietarul imobilului cumpărat de la licitație l vinde în anul 1888 soților Maria și S. Calinescu, defendorii de astăzi, și care l stăpănesc în puterea actului de vânzare transcris de trib. Ilfov, secția de Notariat sub No. 624/88.

Având în vedere că motivele invocate de reclamanta pentru a obține restituirea imobilului dotal este că banii obținuți prin contractarea împrumutului ipotecar nu s'au întrebuințat conform destinațiunii lor pentru reparațiunile la imobil susținând că soțul abuzând de autoritatea sa maritală a decis să ceară și să consimtă la acest împrumut găsină astfel un nou mijloc de a și procura bani pentru a și risipi, cum risipise toată averea sa; că chiar ar fi fost în înțelegere cu creditorul ipotecar Serian, către care era dator mai de mult, că la făcerea acestui împrumut să i plătească acea datorie, — scind dar foarte bine acest Serian că banii pentru care i se constituise ipoteca nu vor fi întrebuințati la reparațiunile — că această ar rezulta din însuși actul de ipotecă, și dinușchitanța a lui Serian arătând că a fost achitat, cu parte din acești bani, de vechia datorie; —

Considerând că conform art. 1255 c. civ. înstrăinările de imobile dotale făcute în afara de cazurile excepționale arătate de art. 1253 și 1254 pot fi revocate în curs de 10 ani după desăcarea căsătoriei;

Considerând că autorizațiunea de ipotecă a fost dată în vederea efectuării reparațiunilor imobilului dotal conform art. 1255 al. 4 c. civ. — îndeplinindu-se toate formele cerute de lege fără însă ca tribunalul să fi impus creditorului ipotecar sarcina de a veghea la întrebuințarea lor în scopul determinat, — că apoi imobilul fiind scos în vânzare prin licitațiune publică și cumpărat de terțiile persoane chemate astăzi în revendicare nu li se poate imputa absolut nici o culpă, întru căt imobilul era scos în vânzare de un creditor ipotecar recunoscut de justiție, — că dar ar fi pe căt de nedrept pe atât și de primejdios pentru siguranța proprietății, de a face

să se resfrângă asupra acestor cumpărători fraudă ce se pretinde că a existat între soțul risipitor și un creditor ipotecar prea lesicios pentru a satisface aceste apucături risipitoare, atunci când înstrăinarea a fost autorizată de justiție pentru un motiv legal și mai ales când art. 1253 nu prescrie nici o măsură de control pentru întrebuințarea bahilor conform destinațiunii lor, — lasând la buna chibzuire a justiției de a se încredința despre aceasta prin tot felul de mijloace posibile, — de unde rezulta dar că acțiunea în revendicare exercitată de Luxandra Al. Nicolae contra actualilor detinători ai imobilului Maria și Simion Calinescu este nefondată și prin consecință, atât chemarea în garanție a lui Paraschiv Georgescu, cât și cererea reconvențională a soților Calinescu rămân fără interes.

Pentru aceste motive respinge ca nefondată acțiunea, și ca fără interes cererea reconvențională și chemarea în garanție.

(ss) E. Miclescu, St. Lupascu.

(s.) p. grefier, N. Christescu

JUDECATORIA OCULULUI SABAR

Audiența din 12 August 1896

I. I. Sabăreanu cu Primăria comunei Jilava-Mierlari

Taxe de axis. — Legea Maximului. — Spirte. — Băuturi spirtoase. — Proprietari și arendași de moșie. — Dacă băuturile spirtoase introduse în comunele rurale de proprietari sau arendași pentru lucrătorii cu cari se servă la exploatarea moșierilor sunt supuse la plata taxelor de axis.

Spirte și alte băuturi introduse în comunele rurale de proprietari sau arendași servind pentru lucrătorii cu cari aceștia și exploatează moșierii, nu sunt supuse la plata taxelor de axis.

În lipsa primăriei comunei Jilava-Mierlari, intimată, s'a ascultat d-l avocat V. Sfetcu, care a asistat pe apelantul I. I. Sabăreanu, în espunerea motivelor de apel.

Judecatoria,

Având în vedere apelul făcut de I. I. Sabăreanu, a arendașului moșiei Jilava, contra încheierii cu No. 25 din 1886 a consiliului comunei Jilava-Mierlari prin care i s'a respins contestațiunea ce a făcut contra somațiunii ce i s'a adresat sub No. 829 de către Primăria acelei comune pentru a achita la casa comunală suma de lei 202 bani 40 taxa axisului pentru 50 decaltri spirt ce a introdus în comună și a i se acorda 200 lei cheltuieli de judecată osebit timbrele.

Având în vedere tabela taxelor comunale, publicată în «Monitorul Oficial» No. 100 din 1896 formată în conformitate cu legea maximumului publicată în «Monitorul Oficial» No. 250 din 1893

Considerând că din această tabelă se constată că comuna Jilava are dreptul a percepe taxele de spirt și alte marfuri introduse în comună și care se vor pune în consumație în stabilimentele de comerț, iar nu și

de la spirturile sau băuturile introduse în comună de proprietari și arendași servind pentru lucrătorii cu cari aceștia 'și exploatează moșiile, după cum se specifică în încheierea apelată;

Având în vedere că intimata Primărie, cunoscând termenul înfățișării de astăzi nu se prezintă în instanță spre a 'și susține pretențiunile sale;

Văzând și dispozițiunile art. 1169, 1170, cod. civ. și 100 din legea judecătoriilor de ocoale.

Pentru aceste motive, admite apelul.

(s) I. Căstacopol.

CRONICA JUDECĂTOREASCA

Zilele trecute s'a pledat, înaintea secțiunii a III^a a Curții de apel din București, un proces de o oare-care importanță: d-l X... reclama de la d-na Y... rotunda sumă de 80,000 lei. Ambele părți au fost susținute de doi din cei mai buni membri ai baroului Bucureșean; părțile fiind obligate să depună concluziuni scrise, muma d-lui X..., reclamantul, o bătrână foarte credincioasă și evlavioasă, s'a dus de a dat un acatist la biserica Sfânta-Vineri, și a luat mir cu care a miruit pe toate fețele concluziunile scrise și actele ce trebuiau depuse pentru fiul său.

Cu toate acestea d-l X... a pierdut procesul și ar fi exclamat: «Dacă nici cu mir de la Sfânta-Vineri nu mai poți câștiga procesele, apoi la ce Sfinți să te mai închini când ai vre-o judecată!»

Relativ la credința cea mare ce pun unele persoane în rugăciuni la biserică pentru câștigarea proceselor, ne face să ne gândim la un tip foarte curios. Acesta este avocatul său mai bine zis *auca* G... ce sfârșe puțin pe la judecătoriile de pace, un tip înarmat cu un cioc ce se mișcă ca o apărătoare de muște când pledează.

Acest domn *auca*, ce nu a fost înscris la nici o școală de drept, când pleacă dimineața d'a casă spre a se duce pe la judecătoriile de pace, intră în cea dintâi biserică ce-i e în cale și aprinde pe la icoane lumânările mici de ceară, rugându-se pe la toți Sfinții să-i dea clienți de... susținut.

Dacă nici cu lumânările nu o ajunge milionar, atunci numai există recunoștința nici chiar în cer.

Cine a intrat prin palatul justiției și nu a plâns de milă pe nenorocitul secretar al d-lui avocat X. Y..., văzându-l transformat într-o bibliotecă ambulată! Mai mare jalea să vezi pe acest nenorocit daulat sub povara celor 50—60 volume necesare d-lui avocat X... până și în cele mai mici

contravenții. Dar pentru magistrați, cărțile d-lui X... au ajuns un fel de *cauchemar*.

Zilele acestea se pleda înaintea secțiunii a II^a a Curții de apel din București un foarte important proces, și partea intimată era reprezentată de d-nii avocați G. Danielopolu și X. Y.... Conform obiceiului său, d-l X. Y... a angajat un camion cu care și a adus biblioteca la palatul de justiție. Vai, ce nădușeli pe bietul său secretar! De câte ori a mai urcat scările transportând cărțile din camion în sala secțiunii a II^a a Curții. Mai mulți asistenți, înduioșați de pacostea ce căzuse pe bietul secretar, i-au dat o mână de ajutor, făcând un fel de lanț de la camion până la sala de ședință a Curții, și trecând volumele din mână în mână. O dată cărțile transportate sus, a fost greu de așezat, și numai atunci s'a văzut cât de mici sunt salile de audiență!

S'a pus cărți pe mesele destinate avocaților, pe băncile destinate publicului, pe sub scaunele judecătorilor; S'a făcut câte-va pachete mari ce au fost atârinate în cuere. Mulți din asistenți credeau că biblioteca centrală a statului, în loc să se mute în vechiul local al Curților, s'a mutat în palatul justiției.

Curtea intră în audiență; la vederea acestor câte-va sute de volume, judecătorii îngalbenesc.

Desbaterile încep. D-l X. Y..., întocmai ca un general ce 'și inspectează trupele înainte de a începe atacul, 'și aruncă o privire patrunzătoare asupra batalioanelor de volume ce-l inconjoară ca și când ar fi voit ca dintr-o privire să și le vire în cap, și radios ceru cuvântul.

Dar! O nenorocire! D-l Danielopolu apare la bară, și adresându-se rugător către consilieri, zise: «Vă rog, d-lor magistrați, să mă lăsați să vorbesc eu înainte, căci cred că nu am comis nici o crimă în viața mea, ca să mă pedepsiți așa de crud, adică să mă țintuiți aci ca să ascult pe d-l X... până o citi toate moliftele lui Sfintu Vasile, pe care vi le-a adus».

Vă închipuiți mutra d-lui avocat X. Y., și ce hohote în sală!

Un spectator

PENTRU MAGISTRAȚI ȘI AVOCAȚI

DE INCHIRIAT

MAI MULTE APARTAMENTE MARI ȘI MICI

CALEA RAROVEI No. 3—5

Via-a-via de Palatul Justiției

PREȚURI CONVENABILE

Informațiuni în toate zilele la d-l Mayer administratorul, la cancelaria din curtea proprietății sau la biroul de advocatură «Informatorul», cheul Dâmboviței 91.